

Forfatter: Schandorph, Sophus

Titel: Udrag fra EN ENKESTAND

Citation: Schandorph, Sophus: "Fortællinger", i Schandorph, Sophus: *Fortællinger*, 1901, s. 10.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-schandorph01val-shoot-idm139737874817952/facsimile.pdf> (tilgået 24. juni 2021)

Anvendt udgave: Fortællinger

standen for hans Opmærksomhed. Han anstrengte sig øjensynlig mere og mere for at gøre sig behagelig for hende, hver Gang de traf sammen, men nu viste det sig, at naar han vilde aflægge sin bryske Måder, saa havde han ingen anden Form til sin Raadighed. Naar han gjorde en Anstrengelse for at være snaksom og livlig, slog det Sludder for ham; saa blev han flov, sur og arrig paa sig selv. I Følelsen af sin Uduelighed til at behage hende trak han sig tilbage fra hende og tog kun adspredt Del i Selskabets Færd. Hans største Fornøjelse var at kunne betragte hende fra en ubemærket Krog, og da kunde hans store, ellers saa rolige brune Øjne antage et Udtryk næsten som et bedende Barns. Cecilie lod, som hun ikke mærkede noget, men hemmelig gav hun nøje Agt paa hans Adfærd, følte sig smigret derved, alt imens hun gav sig Mine af aldeles at overse ham og slog ind i en raillerende Tone, naar han gjorde Tilløb til at sige noget til hende. Naar han efter en saadan Aften red hjem, var han i et afskyeligt Humør. Han svæppede da med sin Ridepisk i Luften og brummede: Jeg bærer mig ad som en Skoledreng — hm -- Fanden skulde gøre Stads ad den Sne-dronning -- nej for Fremtiden skal hun — (og saa en Ed) -- faa Lov til at være i Ro for mig; jeg skal vise, at jeg har Karakter, -- og andet deslige. Men næste Gang, de traf sammen, gentog den gamle Historie sig.

Men siden den Aften, da hun uforyvarende kom til at vække Munterhed, forandrede Forholdet sig. Det kom ganske af sig selv. Da han næste Gang aflagde Besøg i Skovriderboligen, traf han Fruen alene. Da hun saa ham, brast hun ud i Latter, og han lo med. Hun gentog hans Ord: Hm, hvad Fanden vil de egentlig gøre en? idet hun paa en pudserlig Maade efterlignede hans dybe Stemme. Saa lo de igen af fuld Hals. Povlsen blev optømt og fortalte med tørt Lune adskillige Præste- og Bondehistorier. Da den gamle Skovrider kom hjem, hørte han sin Dagligstue genlyde af Latter.

— Det kan jeg lide, Børnlille, udbød han. — Hør, jeg har tænkt paa, lille Cecilie, har Du ikke Lyst til at lære at ride? De er jo en hel Kunstberider, Forvalter; kunde De ikke lære min Kone noget af Deres Kunst?

-- Jo med Fornøjelse! udbød Forvalteren af sit fulde Hjerte.

Planen blev straks sat i Værk. Den unge Fru var lærenem i Ridekunsten; hun var behændig og stærk og tog sig præglig ud til Hest. Saa snart hun lærte at faa Magt over Hesten, blev hun lidt kaad og forvoven og lod den sætte i vild Galop. En Sommer-

aften i Skuuringen var de, efter at have sat i strakt Karriére hen ad en Landevej, kommen dybt ind i Skoven, hvor de sagtede Hestenes Gang. Fru Cecilies Kinder blussede, hendes fyldige Barn svulmede i vældige Bølger under den sorte Klædes Amazonedragt. Hun tog sin Handske af og holdt den smukke Haand i Vejret for at lade den afkøles i Aftenluften, medens hun drømmende saa' lige ud for sig. Povlsen bøjede sig fremad mod sin Hests Hals, og hans Øjne hvilede helt betaget paa hendes Skikkelse. Pludselig gjorde Skyggen af en stærkt fremludende Granstamme hendes Hest sky; den kastede sig over mod hans. Med Lynets Part greb han hende om Livet, som hun var ved at blive kastet af Hesten; ved et Held fik hun straks Foden ud af Stigbøjlen, og hendes Hest fór af Sted ad Vejen hjem. Han holdt hende tæt omslynget foran sig. Begge var i stærk Eksaltation, deres Øjne funkede mod hinanden. Uvilkaarlig, magnetisk bøjede de Hovederne sammen, allerede berørte deres Læber næsten hinanden, da Povlsen pludselig kastede sit Hoved tilbage og sagde barsk:

— Ingen Æselstreger mod den gamle Skovrider! Hun blev bleg som et Lig, og hele hendes Legeme sidrede som i Feber, derefter brast hun ud i heftig Krampegraad. Povlsen saa' nu rolig og sikker ud. Han lod hendes Graad stille af, hvorpaa han sagde:

— Man skal have et rent Horn at tude i, som han sagde, den gamle Trompeter, da jeg stod ved Husarerne. Saa lille Fru, sæt Dem nu til Rette i Sadlen, saa trækker jeg Hesten hjem ved Tøjlen. Deres har sikkert nok fundet hjem; jeg kender den ud og ind.

Den gamle Staals Angest over den hjemvendte ledige Hest blev snart beroliget. Men Povlsen erklærede paa det bestemteste, at han ikke mere vilde paatage sig at ride med hans Kone. Fra nu af blev det til Iskulde mellem dem; naar de kom sammen, vekslede de ikke et Ord. Povlsens Væsen blev mørkt og barsk, og han gik aldeles op i sine Forretninger. Cecilie fløj fra Selskab til Selskab, hvor hun dansede, Jo og spøjte langt livligere end før, men i Hjemmet var hun ømmere og mere meddelssom over for sin gamle Ægteherre, der var glad ved det som et Barn. Men hans Kræfter kunde ikke mere udholde det lystige Liv og især de rigelige Middagsgilder; han begyndte at skrante lidt, og efter at have befundet sig jævnt ilde Vinteren over døde han brat af Apopleksi om Foraaret, i sit Ægteskabs andet Aar.

Ligesom ved Faderens Død blev Cecilie bedrøvet ved Slaget og hensank i en apatisk Rugen over sig selv. Naar denne Tanke tillvang sig flygtigt Gehør hos hende, at Fremtiden krævede en Be-